

KAREL CUBECA
VE STÍNU
FARAONA

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2018
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-946-8

Romány Karla Cubecy
vydané v nakladatelství Alpress

Sága rodu Irvingů

*(Romány z Jihoafrické republiky
a Austrálie
o zlatokopecké rodině)*

Kdo probudí hvězdy (2014)

*(Historický román
z východní Austrálie v období
1500 let př. n. l.)*

*

Prokletí zlatokopů (2005)

Zlato Afriky (2006)

Zlatá skrýš (2007)

Tajemství skrytého kláštera (2008)

Poselství v dlani (2011)

Písky času (2013)

*

A Bůh mlčel... (2009)

*(Samostatný válečný román
z 1. sv. války
v Německé východní Africe)*

*

Ve spárech osudu (2010)

*(Životopisný román
o Sebastianu Leopoldovi
Richardu von Kaunitz)*

*

Pravá tvář anděla (2012)

*(Dobrodružný román
z námořní plavby
k Ostrovům koření ze 16. st.)*

Kawa 9 (2015)

*(Emotivní příběh o tom, jak se
křovák Kawa 9 dostal z pralesa
až do Prahy a ovlivnil při tom
dějiny Evropy a světa)*

*

Kdo jsme?

**Obecná teorie vědomí, času,
prostoru a bytí (2015)**

*(Psané přednášky o principu
existence a zamyšlení
nad podstatou vědomí,
světa a života)*

*

Faraonův následník (2016)

*(Historický román
ze starověkého Egypta)*

*

Faraonův soud (2017)

*(Historický román
ze starověkého Egypta v období
vlády Amenhotepa III.)*

HLAVNÍ POSTAVY ROMÁNU

Prof. PhDr. Karel Fiala, Ph.D. – univerzitní profesor psychologie

Vojta – syn Karla Fialy

Ani – syn písaře (profesorovo první Já)

Ptahhotep – faraon

Seb (Ctěný) – vypravěč (profesorovo druhé Já)

Donkor (Pokorný) – syn faraona Ptahhotepa

Anhur (Nosič oblohy) – věštec, otec Seba

Halima (Jemná) – matka Seba

Karu – velitel armády

Merej a Ostrakon – velitelé části královny armády

Hori – zástupce velitele armády

*Na světě není smrti ani zmaru.
Jen tělo chátrá, zmírá a zachází, aby se vzápětí vynořilo
očistěné a omlazené ve své nové podobě.*

*A život? Tím je především duše, která nikdy neumírá.
Vytrvává, buduje sebe sama po věky, přibližuje se k vyšším
ideálům a ke spojení s prvotním zdrojem, od něhož se při
svém vzniku v pradávne minulosti odpojila.*

*Každý z nás je díky ní starý statisíce či miliony let
a je nositelem dávné historické zkušenosti. Ve své duši tak
máme uloženy vedle svých i dějiny celého lidstva, přestože
jako jedinečné vnímající bytosti existujeme pouhých
několik desítek let.*

*To, co v našich životech činíme a prožíváme dnes,
jsou pouze opětovné a znovu objevované zážitky a principy,
které jsme již mnohokrát ve svých předcházejících
existencích praktikovali a u nichž se snažíme o jejich
přeformulování a dokonalejší podobu.*

Karel Kostka – Cubeca

Tento podivuhodný příběh Vám mohu vyprávět jen shodou mnoha náhod, pokud vůbec náhody existují a naše životy se neřídí osudem, který žádné náhody nepřipouští.

Přednášel jsem na mnoha světových univerzitách psychologii a zabýval se reinkarnační regresí, aniž bych kdy tušil, že já sám se stanu objektem reinkarnační regrese, prostřednictvím které se mi pokusí zachránit život můj syn Vojtěch.

Vojta byl ještě mladý a nezkušený a zapomněl na jednu zásadní věc – na konci reinkarnační regrese zopakovat kouzelnou formuli, díky které bych na své reinkarnační existence zapomněl a nechal je uzavřeny hluboko v temných zákoutích své archetypální paměti a duše.

Pamatuji si je díky tomu docela zřetelně a přesně, a v této knize o nich píšu tak, jak se udály.

Ve své první reinkarnaci jsem žil jako zaříkávač a šaman Ani jen krátký život, který jsem ukončil v závislosti na činech faraona Ptahhotepa.

V mé druhé reinkarnaci je tomu jinak. Je to s podivem, ale já se i v dalším životě vrátil do období vlády faraona Ptahhotepa a žil v něm tentokrát delší život uprostřed faraonovy nejbližší komunity.

Jmenoval jsem se Seb a mým otcem byl věstec Anhur (nosič oblohy), a nesmějte se – měl opravdu nadání vidět do předu, až za obzor času. Alespoň jsem mu to vždycky věřil.

Svědčí o tom mimo jiné i jméno, které mi dal. Jméno Seb totiž znamenalo ve staroegyptském jazyku ctěný, a já se opravdu ctěným stal. Co na tom, že až v jednadvacátém století.

Už jsem naznačil, že čas je všesměrný, všudypřítomný, a že je mnohem důležitějším aspektem našich životů než prostor. Nebýt času, žádný prostor by nebyl, ale o tom pojednávám v jiných svých knihách. Můj prožitek dvou minulých životů mne v tomto přesvědčení jen utvrdil.

Karel Fiala

JAK VŠECHNO ZAČALO

„Ve vesmíru neexistuje nic tajemnějšího a záhadnějšího, než je mysl,“ pronesl profesor Fiala na závěr své přednášky na Karlově univerzitě, kde už dlouhá léta působil jako přednášející experimentální psychologie.

„Vědomí, jako nositel myslí, je cosi, co všichni vnímáme, čím v menší či větší míře disponujeme, ale v zásadě nemůžeme s určitostí definovat, o co přesně se jedná. Mysl může léčit i zabíjet, díky ní navazujeme sociální vztahy nejenom k lidem, živočichům, rostlinám či věcem, ale budujeme si vztahy i s planetou, galaxií, s každou subatomární částicí vesmíru... Individuální vědomí je maličké elementární konkrétní já uprostřed prázdného prostoru nekonečné inteligence. Ačkoli se naše mysl koncentruje jakoby v individuálním vědomí, ve skutečnosti je částí i celkem celého světa, kterému vtiskuje základní pravidla a vlastnosti. Představte si, že jste stvořiteli veškerého světa, nic kromě vás neexistuje a vše, co vnímáte, jste vytvořili vy sami v sobě a ze sebe...“

Už poněkolikáté za poslední půlhodinu přerušil profesorův výklad spontánní potlesk studentů. Fiala pozvedl ruku, aby tím jednoduchým gestem studenty utišil, a když se tak stalo, docela potichu pokračoval: „Víte, jen předávám myšlenky, které se ve mně berou odkudsi z hluboké archetypální paměti. Nestor experimentální psychologie a můj velký vzor profesor Stanislav Grof zažil stejně jako já

spousty útoků, negativních oponentur a nesouhlasných reakcí, přesto...“

„Co si opravdu myslíte o drogách?“ vykřikl kdosi z posluchačů. „Grof je přece užíval a zkoušel sám na sobě. Vždyť to není normální a je to i v rozporu s etikou.“

Profesor Fiala se zadíval na tazatele, pokýval hlavou a usmál se: „Zřejmě jste na mých přednáškách často absentoval. Jinak byste odpověď znal. Tedy jen stručně. Experimentovat lze pouze v případě, a to je extrémně důležité, že jste dostatečně odborně znalý a erudovaný a nemáte psychické kontraindikace. Také musíte vědět, o čem hovoříte, když používáte slovo drogy. Je nepřesné, obecné, povrchní. Co droga je a co droga není? Obecně užívání drog, tak jak drogy chápe široká populace, ničí nejenom jedince, ale i jeho okolí a rozvrací společenské vztahy, navíc...“

„Ale psychedelika jsou přece nenávyková, mají terapeutický účinek, a kdyby lidé věděli, jak s nimi nakládat, žilo by se líp,“ přerušil nepřiliš vhodným způsobem jiný student nedokončenou odpověď.

„Myslíte?“ pokrčil profesor rameny, aniž by se pozastavil nad jeho neomaleností. „Z vašeho hlasu zní jistota, jako byste si sám nějaká psychedelika aplikoval. Aby bylo jasno. Experimentální práce s psychedeliky, třeba s LSD nebo lysohlávkami, má zcela přesná a jednoznačná pravidla. Je velmi nezodpovědné, pokud se do experimentů pouští někdo, kdo je nezná. Profesor Grof věděl přesně, co dělá, i když samozřejmě nemohl výsledek předjímat. Není věstec, je vědec. Experimentování je odvozeno od slova expert a expert je člověk, který se vyzná, ne ten, kdo ví jen málo a...“

„Ale vy přece sám provádíte výzkumy jiných stavů vědomí, a do nich umíte dostat člověka nejenom hypnózou, ale i chemickými sloučeninami, které namícháváte podle tajných receptů.“

„Tajných receptů?“ rozesmál se profesor. „Nenecháte mne domluvit, a tak nemůžu ani na jednu z otázek řádně odpovědět. Za prvé: Ano, pomocí hypnózy provádím dlouhá léta reinkarnační regresi, a studuji tento dosud vědecky ne zcela objasněný proces prožívání údajných minulých životů. A nepopírám, že vedle hypnózy zkoumám i vliv nejrozličnějších sloučenin na schopnost člověka otvírat v paměti okna do hluboké minulosti. Za druhé: Neexistuje chemická sloučenina, kterou by stvořil sám člověk. Veškeré sloučeniny ve vesmíru jsou miliardy let potenciálně naprogramovány. My je nemůžeme stvořit, ale pouze objevit. A za třetí: Psychedelika mají tak intenzivní a rozporuplný vliv na mysl a prožívání jedince, že neexistuje člověk, který by o nich věděl všechno. Stačí souhra náhod, nebo jen drobná chyba při aplikaci, a je konec. Můžete si prohloubit poruchu osobnosti, můžete skončit na psychiatrii nebo dokonce umřít. Nicméně, můžeme tuto problematiku prodiskutovat znovu, až se vrátím z konference. Pokud se nemýlím, uvidíme se znovu za tři týdny. Připravte si otázky, rád vám na ně odpovím, pokud budu znát odpověď.“

„Pane profesore, ještě prosím jeden dotaz: Grof údajně přednášel o tom, že vědomí mají i rostliny a obecně všechny živé organismy. Jaký je váš názor na tato tvrzení?“

„Profesor Grof dokonce přišel s názorem, a já ho nijak nezpochybňuji,“ usmál se profesor povzbudivě, protože ho těšilo, jak se studenti o problematiku zajímali, „že existují lidé schopní napojit se prostřednictvím určitých postupů a technik, například holotropním dýcháním, na vědomí rostlin, přičemž pociťují hluboké a silné duchovní dimenze tohoto zvláštního stavu bytí. Přitom vnímají vědomí rostlin jako pozitivní model pro život, protože rostliny nevedou až na výjimky životy dravců, ale žijí spokojeně a klidně z toho, co jim poskytuje příroda – čerpají životadárnou energii ze slunce, živí se z půdy a napájí se z dešťů, nezabíjí jiné živé bytosti, neubližují jim, naopak samy jsou potra-

vou a rozvíjejí tak životy další. Lidé se už v dávné minulosti v některých kulturách a dokonce i v primitivních společnostech dokázali ztotožnit s vědomím rostlin a rozvíjeli jejich kult, prohlašovali je za posvátné a také je uctívali. Prožitkový vhléd do rostlin a s ním spojený transpersonální zážitek tak znamenal vysoký stupeň motivace k uvažování nad autentičností a mechanismem životního cyklu a bytí jako celku, který je smyslům a rozumu jakoby utajen. Ale dnes už opravdu musíme skončit, nebojte se, pokud vás zrovna tahle oblast psychologie láká a zajímá, vrátíme se k ní podrobněji a budeme si povídat jak o přednostech, tak o úskalích toho kterého názoru. Děkuji za pozornost a těším se, až se s vámi zase potkám na další přednášce, případně na semináři.“

Studenti znovu odměnili profesora Fialu bouřlivým potleskem, a on si ho, i když to nedával příliš najevo, užíval.

Kdo by nebyl rád, když jiní lidé spontánně ocení jeho práci.

Váš potlesk je víc než peníze, které za přednášku dostanu, pomyslel si, zešíroka se usmál a mávl studentům na rozloučenou.

Osobní automobil značky Škoda Superb se konečně vymaňl z úzkých pražských uliček a zamířil po výpadovce směrem k Letišti Václava Havla.

Zastavil u terminálu jedna, mladý muž sedící za volantem svižně vyskočil, vytáhl nevelký kufr a podal ho staršímu muži, který si kontroloval doklady.

„Snad mám všechno,“ poznamenal a významně si poklepal na příruční zavazadlo.

„Určitě máš, tati, nepamatuju si, že bys někdy něco zapomněl.“

„Pokaždé něco zapomenu.“

„Šťastnou cestu a pozdravuj v Americe.“

„Jistě, Vojto. Příště poletíš se mnou, slibuju. Za deset dnů jsem zpět, zavolám, přijedeš pro mne na letiště a hodíš mě domů jako vždy. Můžu s tím počítat?“

„Jasně, rád.“

„Díky.“

„Tati, dokdy máš platný pas? Mrkni se, pro jistotu.“

„Do září dva tisíce dvacet pět.“

„Tak to by ti mělo stačit.“

Oba muži se zasmáli, pak se objali a nakonec si podali ruce.

Bylo brzo nad ránem a noční chlad se oběma mužům doslova prodíral pod oblečení.

Starší z mužů lehounce políbil mladšího na tvář, usmál se, zamával a spěchal do odletové haly.

Vojta nasedl, nastartoval, také na rozloučenou zamával, pak auto zavrčelo a zmizelo ve tmě.

„Pan Karel Fiala,“ usmála se hezká mladá žena při odbovování, podívala se cestujícímu do očí a podala mu palubní vstupenku, „kdy jste byl naposledy v první třídě?“

„Když jsem chodil do školy,“ odpověděl a šibalsky mrkl. Rozesmála se.

„Myslím v letadle,“ doplnila.

„Pochopil jsem. To byl jen pokus o vtip. Lítám běžně v ekonomy class, ale tentokrát mi platí cestu partneři v USA, asi nevědí, že mám raději druhou třídu než první. Ve dvojce se cítím víc sám sebou, nemusím si hrát na něco, co nejsem.“

„Vaši partneři si vás považují. Letíte obchodně? A kam? Ježíši, promiňte, nic mi po tom není, všude kolem řádí GDPR a já se ptám takhle hloupě, ještě přijdu o místo.“

„Slečno, nebo mladá paní, škoda, že nemám víc času. Na GDPR se vykašlete. Za chvíli nám zakážou, abychom se oslovovali jménem. Letím na University of Southern California, jsem učitel a mám tam nějaké přednášky a projev na konferenci. Nic zvláštního.“

„Nic zvláštního? Vůbec jste se nezměnil. Dobře vás znám, pane profesore,“ pokývala hlavou. „Lidi, co opravdu něco znamenají a umí, jsou vždycky mnohem skromnější než ti, co umí a vědí houby. Víte, že jste mne učil? Jmenuji se Šárka Kopecká.“

„Vás?“ podivil se. „Přednáším psychologii, nevím...“

„No jasně,“ přerušila ho, „studovala jsem na Karlovce.“

„A není vás na tomto místě, nechci se vás dotknout, nebo vaši práci dehonestovat a podceňovat, škoda? Přece jenom psycholožka s vysokoškolským vzděláním...“

„Zvládla jsem jen tři semestry, neurofyzilogie byla nad mé síly, prostě – vyhodili mě.“

„Neměla jste se nechat, každá překážka se dá zvládnout, jen se člověk nesmí vzdát.“

Pokrčila rameny: „Neměla jsem na to už nervy.“

„Kdybyste řádně nastudovala právě neurofyzilogii, tak byste je právě měla! Tam se o tom učí,“ rozesmál se znovu. Krásné a chytré mladé ženy mu vždy zvedly náladu.

„Asi jo. Ale vaše přednášky jsem milovala. Byl jste nejlepší ze všech, žrali jsme každou vaši větu, ani nevíte, kolik jsem si z vašich slov vzala do života. Vaše přednášky byly fakt výživné.“

„To mě těší,“ přikývl a sáhl do kapsy. „Tady je má navštívenka. Za deset dnů se vrátím z L. A., kdybyste chtěla studovat dál, zavolejte mi, třeba najdeme nějakou cestu. Když už máte v kapse tři semestry, je škoda nepokračovat dál. Psychologů nikdy nebude dost, myslím těch vystudovaných. On je jinak každý člověk amatérským psychologem, takže každého potencionálního profesionála škoda, ať se poměry trochu vyváží.“

„Mám taky manžela a malou dceru, už je na studia pozdě.“

„Nikdy není pozdě.“

Vzala si navštívenku a sledovala ho, jak odchází.

Nic si nevymýšlela.

Profesor Fiala byl pojem. Neobyčejně vzdělaný a na každou přednášku skvěle připravený. Pokaždé, když své přednášky dokončil, studenti mu tleskali, to se jiným profesorům nestávalo nikdy, nebo jenom sporadicky.

„Člověk musí mít pořád plné kapsy překvapení,“ pamatovala si jeho slova, když jednou komusi odpovídal na dotaz, jak je možné, že na jeho přednáškách je vždycky plno.

Byl skoro o třicet let starší než ona, přesto jej za dob studia, vlastně jen před pár lety, platonicky milovala.

„Nikdy jsem nepoznala chytřejšího chlapa,“ líčívala tu a tam kamarádkám, „kdyby mě chtěl, hned bych se mu nabídla. Nevadilo by mi, i kdyby mu bylo devadesát. Člověk stojí vedle něj a cítí se stokrát chytřejší, než když je sám nebo s někým jiným.“

„No jo, sexy mozek,“ rýpla si do ní spolubydlící v nárážce na bývalou manželku bývalého premiéra Jiřího Paroubka, která stejná slova používala v souvislosti se svým exmanželem.

„Fialo, Fialo,“ pomyslela si, a když jí zmizel z dohledu, vzdychla. Jak je možné, že výjimečných lidí je tak málo a povrchních hlupáků jsou plné ulice?

Četla si navštívenku a přepadla ji nostalgie.

Kdyby mi řekl, ať mu zavolám, nebo mi dal na sebe telefonní číslo před čtyřmi lety, kde jsem dnes mohla být? zakroutila zasněně hlavou.

Třeba bych s ním právě za chvíli odlétala první třídou do L. A., napadlo ji nádavkem. Trochu se zasněla a dokonce malinko ušklíbala.

„Kdyby“ však bohužel v životě neplatí, a kdyby bylo možné spočítat všechna kdyby, která člověku protečou mezi prsty...

Vzdychla a ušklíbla se nad slovní hříčkou, která jí bleskla hlavou. Kdyby, kdyby, kdyby...

„Je vám dobře?“ uslyšela netrpělivý hlas a rychle se vrátila do reality.

„Jistě, promiňte,“ odpověděla s leknutím a začala odbovovat dalšího pasažéra.

Karel byl nevyspalý, a když zjistil, že nástup do letadla se uskuteční až za hodinku, usadil se pohodlně na sedačce v odletové hale a za pár vteřin usnul.

Létal často a věděl, že jakmile bude ohlášen nástup, probudí se. A i kdyby se náhodou neprobudil, probudí ho personál.

Sotva jej spánek přikryl typickou lehkostí bytí, uslyšel naléhavé hlášení: „Dobrý den, vážení cestující, hovoří k vám kapitán vašeho letadla. Mám pro vás dvě zprávy. Ta špatná je, že nám vysadily všechny motory a letadlo není schopné letu.“

Trhl sebou a rázem se začal s úlekem probírat.

Lehkost bytí byla rázem vystřídána panickou hrůzou. Lé-
tal rád, ale vždy si uvědomoval, jak fatální následky jej čekají, pokud letadlo havaruje.

Než mu ovšem stačily vyrazit první krůpěje potu na čele, což byl u něj typický průvodní projev stresu, jakoby zdálky uslyšel další kapitánova slova: „Dobrou zprávou ovšem je, že jsme dosud neodstartovali z letiště.“

„Fialo, Fialo,“ napomenul se potichu, „co se ti to zdá za pitomosti?“

Ale už bylo po spánku, dobře věděl, že znovu neusne.

Se spánkem je to jako s penězi: nejlepší kvalitou je kvantita, uvědomil si.

Ve snu můžeme prožít všechny jevy, které lze zažít i ve skutečnosti, blesklo mu hlavou. Je pozoruhodné, jak se umí

do snů vetřít to, co se nám stalo, nebo i to, co nás čeká. Veškerý obsah snů pramení jak z vědomí, tak z nevědomí, je vybavován a reprodukován, aniž víme přesně, z jakého pramene pochází. Sen vládne vzpomínkami i budoucností, sděluje...

„Sakra,“ vyklouzlo mu z úst, „nejsem na přednášce!“

Starší paní, která seděla vedle něho, se překvapeně zeptala: „Co jste říkal pane?“

„Nic, nic, omlouvám se, přepadl mne hloupý sen.“

Chápavě se usmála: „Taky se mi pořád něco zdá, akorát si z toho nic nepamatuji.“

„Jak potom můžete vědět, že se vám něco zdálo?“ optal se jen ze zdvořilosti.

„Prostě to vím,“ naklonila se k němu a důvěrně dodala: „Někdy jsou to věci, které by do mě nikdo neřekl.“

Její spiklenecký výraz ho rozesmál: „Myslíte nějaká erotika, nebo...?“

„No dovolte,“ ohradila se. „Co si o mně myslíte?“

„Nechtěl jsem se vás dotknout, erotické sny má každý člověk, bez rozdílu věku a pohlaví.“

Zvedla se a bez pozdravu si přesedla na druhý konec místnosti.

Už mu nevěnovala ani kratičký pohled a on si představil, jak bude hned na dalším setkání s kamarádkami barvitě líčit, že se ji přímo na letišti snažil svést postarší seladon, mohl to být klidně milionář nebo významný politik, ale ona má přece úroveň a nehodlala se nechat svádět jen tak někým, a proto mu dala kopačky ještě dříve, než mohlo něco začít.

V myšlenkách se vrátil ke snu, v němž letadlu vysadily všechny motory: Nešlo o varování, ať do toho zatraceného letadla nesedá? Nepromítla mu intuice do snu zdvižený prst s podtextem „pozor, cosi hrozí“? Nešlo o významnou indicii prozřetelnosti, ať zůstane sedět doma na zadku a nikam neletí?

Jak by mu poměr právě uplynulého konkrétního snu ve vztahu k bdělému vědomí vysvětlil ve svých výkladech snů Sigmund Freud? Nebo Carl Gustav Jung?

Směs podvědomých obav mu proudila hlavou, ale zaháněl ji rozumem, aby nedal zbytečně velký prostor stresu. Přesto došel k závěru, že sny mají opravdu ozdravný a užitečný účinek, pokud s nimi člověk umí pracovat.

Jsem k smrti unavený, uvědomil si také, bylo toho na mne v posledních týdnech moc, sen mě jen varoval před tím, abych se neudřel k smrti, hledal vysvětlení.

Letadlo s nefunkčními motory bylo jen symbolickým vyjádřením žádosti těla a mysli, abych jim poskytl úlevu a odpočinek, jinak mi hrozí kolaps...

Sen mi posloužil jako bezpečnostní ventil, vezmu ho vážně, a jak se vrátím do Prahy, dám si pár dnů volno, rozhodl se.

Letu se rozhodně nebál, létal hodně a rád.

Nicméně nezvyklou tíseň ve své duši pociťoval stále, nedařilo se ji zapudit.

„Jako psycholog vám mohu doporučit, abyste své sny nepodceňovali,“ nabádal vždy své posluchače v přednáškových sálech i na konferencích.

A teď by ses tím měl řídit také sám, vole, pomyslel si, ať si na vlastní kůži nevyzkoušíš, že za těmi slovy se skrývá nejenom teoretická poučka, ale realita a pravda.

Když se letadlo vzneslo k obloze, využil toho, že sedí přímo u okýnka, a zadíval se na Prahu. Mizela rychle ze zorného úhlu, a přestože bylo zrovna na přelomu mezi nocí a ránem, svítila do odcházející temnoty jako obrovská louč plná malých zářivých teček.

Mám to tady rád, uvědomil si. Mám rád svoji zemi navzdory všem peripetiím a více či méně demokratickým vládcům, kteří se jako psi rvou po každých volbách o svůj ždibek moci. Klaus, Zeman, Babiš, Kalousek, Hamáček,

Fiala a desítky dalších politiků, pro něž se politika stala neodolatelným lákadlem.

Co je přitom moc?

Jen chvilkový pocit naplnění vlastního ega a vlastní důležitosti. Časově vymezený, relativně krátký okamžik na piedestalu politické moci, a potom pád z výsluní do stínu všednosti a následná beznaděj... Jako by život ztratil smysl, přitom on ho měl vždy, bez ohledu na to, jestli člověk seděl v parlamentu, nebo ve stáji.

Politici ho neznepokojovali, jen zajímali z hlediska jejich společenského i individuálního postavení a s tím spojené osamělosti, která byla zajímavá nejenom psychologicky, ale byla i pozoruhodně inspirativní pro studium neuróz.

Letadlo dosedlo v L. A. na minutu přesně, a když z něho vystupoval, ještě pořád cítil pachutí tísnivého pocitu, který jej po celou cestu doprovázel.

Zatracený sen, který jej probudil v odletové hale Letiště Václava Havla v Praze – vysadily všechny motory a letadlo není schopné letu – se mu pořád vracel na mysl. Co to mělo znamenat?

Otázky, které klademe sami sobě, jsou mnohem vtíravější než ty, které nám kladou jiní, v tom měl jasno, ale jakási podivná předtucha jej neopouštěla, ať už ty své nekonkrétní a spíše jen tušené otázky ignoroval, nebo přímo potlačoval.

Naštěstí byl živ a zdrav, stál na pevné zemi v L. A., a tak měl slušnou šanci na vtíravou tíseň konečně zapomenout.

Po vyřízení nezbytných formalit se probojoval davem lidí k východu z příletové haly a ještě dříve, než uviděl Josepha Greena s cedulí FIALA, už se k němu Joseph prodíral a se širokým úsměvem jej vítal: „Zdravím, profesore, tak vás tu máme zase. Jaký byl let?“

„Skvělý. Skoro celý jsem jej prospal, až na ten jeden přestup,“ zalhal – až na hodinku lehkého spánku celou dobu pracoval na své nové publikaci *Cognitio Dei* (Poznání Boha).

Karel nebyl nikdy v pravém smyslu slova věřící, nicméně věřil vnitřní spontaneitě, niterné schopnosti člověka nabírat z duše data, aby prostřednictvím vědomí, zkušeností a snů mohla pronikat do trojrozměrného světa, času a uvědomování. A nejenom do uvědomování, ale i do sebepoznání vlastního *spiritus rector*, tedy vůdčího ducha našich životů jak po stránce biologické, tak psychické.

Naše životy nejsou založeny na nicotnostech, ale na poznávání a poznání v širokém slova smyslu, poznamenal si do počítače těsně před přistáním. A co jiného je Bůh než dokonalé, absolutní poznání?

Joseph ho dovedl k velkému černému autu, za chvíli už seděli na pohodlných kožených sedadlech luxusního vozu, a on si v duchu přehrával téma, které chtěl se svými studenty probrat na zítřejší přednášce a s vědci a posluchači na navazující konferenci.

„Trousedale Pkwy, jsme tady, kočár je na místě, tentokrát jsme to zvládli bez jediný kolony jako Concorde, profesore,“ poznamenal Joseph po půlhodinové jízdě tichým hlasem, jako by nechtěl profesora rušit v jeho přemítání, a dodal: „Jste dnes nějaký zamlklý, Charlesi.“

„Omlouvám se. Hlavou mi táhnou úvahy nad mojí novou knihou.“

„Každý máme své vlastní myšlenky,“ pokrčil Joseph rameny.

„V tom s vámi bezpodmínečně souhlasím!“ poklepal ho Karel po rameni. „Díky za bezpečnou jízdu, doufám, že mne povežete i zpátky na letiště, až si tu splním své povinnosti.“

„To si pište, profesore. Víte, že moje žena má doma všechny vaše knihy? Pokaždé když vás vezu, musím jí vyprávět o všem, co jsem si s vámi povídal.“

„Tak to abych si dával pozor!“

„Nemusíte. Nikdy jí neříkám všechno.“

„Ale to klidně můžete.“

„Chlap, který své ženě říká všechno, brzy narazí,“ rozesmál se Joseph. „Víte, mám i vaše knížky napsané v češtině, nejenom ty v angličtině. Občas předstírám, že si v nich čtu. To ji vždycky úplně vykolejí. Myslí si, že jste mě naučil česky.“

„A to je dobře, nebo špatně?“

„To je dobře! Není si jistá, jak to opravdu je. Ženskou musíte udržovat v napětí a v nejistotě. Pak máte jistotu, že nebude pokukovat po jiných chlapech, ale jen po vás.“

„Tak to je originální filozofie, nebo spíš psychologie,“ usmál se pro změnu Karel. „A tak se chováte ke všem ženám?“

„Samozřejmě! Získávám na tajemnosti a tajemství každou přitahuje. Copak bych mohl být pro ženskou zajímavý, kdybych byl jen tuctovým chlápkem, kterého si každá přečte za pár vteřin?“

„A není to trochu podvod?“

„Je. Samozřejmě. Celý život je podvod, ale o tom vy víte, profesore, jistě více než já.“

„Myslíte?“ užasl.

„Jste přece psycholog!“

„To jsem, ale...“

„Jen nechte být. Nemusíte mi odpovídat. Každý člověk hraje, jeden míň, jiný víc. Vy, já, všichni lidi na světě. Jen se tváříme, že o tom nic nevíme, a přitom se snažíme aspoň trochu odhadnout, co mají v palicích ti druzí, aby nás nepřevzli.“

„Budu nad vašimi slovy přemýšlet,“ poklepal ho Fiala po rameni.

„To přemýšlejte,“ pokýval hlavou Joseph. „A jestli o tom někde budete psát, nezapomeňte na mý autorský práva!“

„Budu na ně myslet ve dne v noci.“

„Tak jo. Hezkej pobyt v L. A. a ať na tý konferenci všem natrhnete prdele.“

„Konference není zápas, Josephe. Není to kdo s koho, ale...“

„Celej život je jeden veľkej zápas, kdo s koho, o tom vím svý.“

Karel vystoupil před komplexem budov University of Southern California, rozhlédl se kolem, protáhl se a zamířil k hlavnímu vchodu.

Projev profesora Fialy na téma „Touha je klíčem k lidskému štěstí“ vyvolal na konferenci zasloužený obdiv.

Dokonce i jeho skalní vědečtí odpůrci se postavili a dlouze tleskali.

Na následném rautu přijímal jedno blahopřání za druhým, ani si nemohl pochutnat na dobrotách, které byly připraveny všude kolem.

Následně podepisoval bezpočet výtisků své poslední knihy, která vyšla teprve před několika dny v anglickém překladu, a když konečně dostal prostor k tomu, aby si ždíbl něčeho z nabízených pochutin, zjistil, že téměř vše je snědeno.

Pokrčil rameny a pokusil se potichu a nenápadně zmizet.

Skoro se mu to podařilo, jenomže na chodbě jej doběhla Sofie Dugasová, jeho největší oponentka a kritička.

Neměl nic proti oponentům, naopak, pokud byly jejich oponentury promyšlené a argumentačně podložené, posouvaly vědění dopředu.

Ale Dugasová byla v jeho očích podlá, falešná, domýšlivá, nekonečně svárlivá, povýšená a nadutá ve své potřebě drancovat myšlenky, přednášky, úvahy, články i knihy akademiků, nejenom ty jeho, což činila s potěšením a jakousi až zuřivou nenávistí. S vědou neměl její přístup nic společného.

Jenom díky shovívavosti kritizovaných akademiků byla ještě naživu, ačkoli ji už nejméně polovina z nich chtěla

vydělit z lidské společnosti a potichu a potajmu někde v ústraní mučit a zavraždit, což samozřejmě nikdy nepřesáhlo stádium úvah, a tak tu byla pořád.

Vedena marnivostí své představivosti si na rozdíl od ostatních myslela, že je všeobecně oblíbená a uznávaná, a to především pro svoji schopnost sebeobětování, pro výtečné komunikační dovednosti a pro své mravní hodnoty. Také pro svoji dobrosrdečnost, statečnost, nepodplatitelnost, nevychloubačnost a neposkvřněnost v zásadách, které za všech okolností vyznávala.

Když se pro něco rozhodla, šla za tím jako buldok. Člověk, který není ochoten pro svoji pravdu zemřít, přece není hoden toho, aby žil, opakovala častokrát.

Bože můj, zrovna tahle čůza, pomyslel si, když jej oslovila a donutila otočit se.

Krásná, mladá a inteligentní potvora, budující svůj image na tom, že se strefovala do jiných a napadala jejich vědecké závěry. Její mocichtivost a neukojená ctižádost byly pověstné...

„Dnes jste byl přesvědčivý,“ podala mu ruku, „sice trochu bulvární, ale koho by dnes upoutala suchá věda, že?“

Pokrčil rameny: „Mám vaše slova chápat jako výtku, nebo pochvalu? Bulvarizace znamená v přeneseném významu emocionalizaci, a pokud ji vnímáte stejně jako já, pak s vámi musím souhlasit. Touha i štěstí jsou duševní stavy podložené emocemi, logicky jsem tedy musel emoce do své přednášky zahrnout.“

„Vždycky se umíte ze všeho tak lehce vykrotit,“ rozesmála se. „Bulvarizace znamená, že si také trochu vymýšlíte, trochu lžete, trochu balamutíte, trochu s posluchači manipulujete. Chcete mé závěry popřít?“

„Nikdo nás neposlouchá, novináři jsou daleko, tak proč bych to dělal? Vaše slova mají jen velmi omezený dosah.“

„Považujete se vy sám za omezený dosah, pane profesore? Vy se tak podceňujete!“

„Naopak. Často jsem přeceňován. Představte si, že jsem letěl do L. A. první třídou. Já! Ten, co mi zabukoval letenky, mě strašlivě přecenil.“

„Ale letělo se vám pohodlně, ne?“

„Ano. Stejně, jako bych letěl ekonomy...“

„Vždy se stylizujete do role skromného tichošláпка?“

„Máte ten pocit?“ pozvedl překvapeně obočí.

Beze slova přikývla.

„Právě že ne,“ pokrčil rameny, „ale nějak mi uniká, o čem se tu vlastně bavíme.“

„Bavíme se o bulváru.“

„Jistě. Něco jiného jsou bulvární média, která se chovají tak, jak říkáte, tedy vymýšlí si a manipulují, a něco jiného je věda. Bulvarizace ve vědě není totéž co v médiích. Mohu svoji přednášku koncipovat přísně odborným jazykem, suchým a nezáživným, jak jste sama naznačila, načež posluchači budou za pár minut usínat nudou. Nebo ji přednést živě a emocionálně, tedy bulvarizovaně, aniž bych ubral na vědecké přesnosti, a oni mne budou pozorně poslouchat a pak ještě několik dnů přemítat o tom, co slyšeli. Která alternativa je podle vás lepší?“

„Co kdybychom pro dnešek zakopali válečnou sekeru a dali si někde dvojku dobrého vína?“ odpověděla jakoby bez souvislosti.

No to mne zabije, pomyslel si zděšeně, ale byl slušně vychován a tak odpověděl: „Rád. Nebude vám vadit, když se stavíme u mne na hotelu? Dal bych si sprchu, ať ze sebe smyju celodenní únavu, a pak si můžeme dát trochu toho vína.“

„Ani v nejmenším mi to nevadí. Třeba bych vám mohla i umýt záda...“

„To snad ani nebude nutné,“ zhrozil se upřímně, „víte, já...“

„Žertuji,“ upozornila ho a potměšile pozvedla obočí.

Ženská prostorečnost, promyšlenost, strategie i nadřazenost v sociálních vztazích, to ho vždy šokovalo. Ženy si

s muži dokázaly častokrát pohrávat jako s hračkami, aniž by si to muži uvědomovali.

Ženská manipulace měla takovou škálu poloh, o jaké se mužům mohlo jenom zdát.

V té chvíli se u nich zastavil Joseph Green a zeptal se: „Chcete někam odvézt?“

„Ne, děkuji, teď zrovna ne, ale počítám s vámi s odvozem na letiště, až přijde čas,“ usmál se Karel Fiala, „nicméně váším si vaší pozornosti a ochoty.“

Uvědomil si, jak nekonečně prostá byla snaha Josepha ovládat ženy v jeho okolí dětinským předstíráním. Možná si ve své naivitě myslel, že je tím pro ně opravdu přitažlivý.

Mnohem pravděpodobnější bylo, že ho ženy dávno prokoukly a o to víc si s ním pohrávaly.

Já jsem našťěstí psycholog, pomyslel si Karel Fiala, a tak mám tyto záležitosti, pokud se týká mne samotného, přece jenom trochu více pod kontrolou.

„Půjdem?“ podíval se Sofii Dugasové do očí a snažil se vypadat nezúčastněně.

Přikývla a mrkla na souhlas.

Mrkl i Joseph a zdviženým palcem popřál Karlovi hodně štěstí. Pak sjel úlisným a neskrývaně lačným pohledem po Sofii od hlavy až po paty a uznale pokýval hlavou.

Jak se v tomto božském těle může skrývat taková potvora?

Nakonec proč to řeším, pomyslel si, profesor si ji určitě nezve na pokoj kvůli její povaze, a vůbec, co je mi po tom.

Ať si každý dělá, co chce.

Sofii neuniklo, jak chtivým pohledem ji Joseph analyzoval, a neuniklo jí ani to, že si toho Karel dobře všiml.

Karlovi zase neuniklo, že si Sofie všimla, že mu to také neuniklo, a uvědomil si, že fyzická krása není všechno. Až krása podpořená intelektem je opravdu přitažlivá.

Bylo nezpochybnitelné, že Sofie měla nejenom krásné tělo, ale i břitký a zatraceně vysoký intelekt, i když na svém výstupu nesnesitelný.

Z popudu přírody tak představovala přece jen o něco více předností než vad, a takový poměr je podstatou vzájemné lidské přitažlivosti.

Zlá povaha je vada, která se dá postupně odstraňovat, nedostatek intelektu neodstraníte, ani kdybyste se rozkrájeli, blesklo Karlovi hlavou a zdánlivě ledabyle se optal: „Opravdu chcete jít se mnou?“

„Samozřejmě. Copak jsem někdy něco řekla jen tak? Těším se na oboustranně příjemný večer.“

„Doufám, že váš předpoklad naplníme,“ pousmál se Karel a v duchu si nadával, že hned nepřišel s nějakou co nejpravděpodobnější výmluvou, díky které by se Sofie už v úvodu jejich rozhovoru zbavil.

Proč se dnes večer nenalepila na někoho jiného?

Třeba na profesora Gassetu, který na minulé konferenci v Tokiu v opilosti vykřikoval, že by si i kurvu vzal, kdyby ho měla opravdu ráda.

Sofie byla ovšem úplně jiný případ, omluvil se v duchu Gassetovi za zcestnou úvahu a Sofii za to přirovnání.

Sofie rozhodně nebyla kurva, neměla ani partnera, s velkou pravděpodobností byla asexuální, protože měla ráda výhradně sebe a nechtěla se o svoji lásku s nikým dělit. Neměla jen narcistickou poruchu osobnosti, ale byla též anxiózní, emočně nestabilní a disociální. Dost na to, aby s ní rozumný muž nikam nechodil.

Každý náznak lásky v sobě s velkou pravděpodobností okamžitě ukončovala.

Byla vlastně analogií lidstva, vždyť neexistují jiní tvorové ve vesmíru, kteří by zabíjeli své nejchytřejší a nejschopnější jedince, aby je pak mohli uctívat a milovat jako své mučedníky.

Lidstvo, to je jeden velký protiklad, a Sofie byla stejným protikladem, jenom v menším vydání.

Když vykročili, chvíli uvažoval, jestli jí má nabídnout rámě, ale usoudil, že by to mohlo být chápáno jako výzva k nějakým následným intimnostem, které už dopředu ve své mysli rozhodně odmítl.

Jestli na něj ta ženská něco zkusí, ohradí se a odkáže ji do patřičných mezí.

Naštěstí byl věkový rozdíl mezi nimi natolik propastný, že ji taková myšlenka snad ani nemohla napadnout.

Policie neponechala nic náhodě, vyslechla dostupné svědky, požádala o záznamy kamer, prostě provedla rutinně vše, co bylo potřeba, aby bylo možno vyloučit či potvrdit podíl jiné osoby na smrti profesora Fialy.

Přestože jak zaměstnanci hotelu, tak záchranáři hovořili o nešťastné náhodě, policisté věděli své. Kolik podobných případů ukazovalo na banální úmrtí, a pak se za ním objevilo nečekané...

Jenomže tady vše nasvědčovalo tomu, že šlo skutečně o nešťastnou náhodu.

Profesor si šel v noci zaplavat, tělo ho zradilo v ten nejméně vhodný okamžik a on se utopil, protože na blízku nebyl nikdo, kdo by mu pomohl.

Škoda, že hotelové kamery jsou v okolí bazénu vždy v noci vypnuty. Zapínají se jenom v průběhu provozní doby, aby napomáhaly hlídat bezpečnost plavců, protože hotelová ochranka provádí neustálý monitoring, a když občas pohlédne i na bazén, jen to zvyšuje potenciální možnost pomoci někomu, kdy by pomoc potřeboval.

Kamery tak sloužily jako vítaný doplněk a posila v účinnosti a efektivitě práce plavčíků.

Fiala už nebyl žádný mladík, a jestli ho zradilo srdce, už asi neměl sílu dostat se z vody ven.

A v noci bohužel nebylo nikoho, kdo by se vyskytoval poblíž a mohl by mu pomoci.

Jakmile budou známy výsledky nařízené soudní pitvy, bude se vědět víc.

Kriminalisté identifikovali a zaznamenali všechny dostupné stopy, prohledali nejenom blízké, ale i vzdálenější okolí a vše zaprotokolovali.

Svědecké výpovědi zapsali do předepsaných tiskopisů a dali vedení hotelu souhlas k tomu, aby byl v areálu opět plně obnoven provoz.

Jenom dva kriminalisté v civilu ještě zůstali.

Jejich úkolem bylo pozorovat chod hotelu a všimat si čehokoli podezřelého. Pokud by přece jenom za utopením profesora stál někdo druhý, možná by ztratil ostražitost, ostatně takových kauz už bylo, kdy pachatel dospěl k přesvědčení, že už se mu nemůže nic stát...

„Rozuzlení případů bývá často překvapivé,“ naklonil se starší z obou mužů k mladšímu, „minulý týden jsme objevili měsíc pohřešované manžele. Oba sedmdesátníci, půjčili si od známého na léto chatu a jeden večer se rozhodli věnovat netradičním sexuálníím praktikám. On ji připoutal k posteli, trochu ji trýznil a vzrušoval, vše bylo na její výslovné přání, chtěla si vyzkoušet něco z toho, co viděla v televizi, a pak s ní začal souložit, jenomže dostal infarkt, skulil se z ní dolů, spadl z postele a umřel. A ona, připoutaná pevnými pouty, umřela v následujících dnech žízní a hladem. Když jsme je našli, už jim nebylo pomoci. Nejdříve jsme si mysleli, že jde o mord...“

„Ale tady to vypadá na jasný případ.“

„Vypadá. Ale nedej se zmást. Někdy stačí drobnost a všechno je jinak. Jen je třeba se pozorně dívat.“

Nemocniční chodbou kráčela skupinka lidí.

Šli pomalu, jako by chtěli oddálit okamžik, kdy budou muset vyřknout konečný verdikt.

Jen málokteré rozhodování v životě je lehké, není ale nic těžšího než rozhodnout o životě a smrti blízkého člověka. A právě toto rozhodnutí je za chvíli čekalo.

„Nevnímá a necítí už vůbec nic,“ hovořil potichu lékař, kterého kráčející lidé při pomalé chůzi obklopovali. „Jeho mozek nevykazuje ani sebemenší aktivitu, nedostatek kyslíku způsobil odumření mozkových buněk, které jsou tím rozhodujícím faktorem pro...“

„... ale životní funkce mu pořád pracují, nebo ne?“ zeptala se starší žena.

„Těžko hovořit o funkcích. Jestli myslíte činnost jednotlivých orgánů těla, ano, pak musím říci, že vše je v pořádku. Ale jde jen o biologické přežívání, vegetativní stav. Mozek, jako hlavní řídící centrum, už svoji činnost nevykonává. Kdyby váš manžel nebyl připojen k přístrojům, jeho konec by byl nevyhnutelný.“

Vešli do malého pokoje, uprostřed kterého stálo jedno jediné lůžko obklopené řadou přístrojů, které blikaly a pípaly. Così pod postelí tiše vrnělo a klimatizace vháněla do prostoru ochlazený vzduch.

Na lůžku ležel muž a vypadal, že spí.

Měl zdravou barvu, z úst mu vedla do jednoho z přístrojů průhledná trubička, ostatně podobných trubiček vedlo k jeho posteli několik. Mizely pod peřinou, která jeho tělo zakrývala jako bělostný sarkofág.

„Podívejte,“ ukázal lékař na jeden z přístrojů, „tady měříme aktivitu jeho mozku. Vidíte? Nic. Absolutní nic. Je mi to líto, ale mrtvý mozek lékařská věda oživit neumí.“

„Zemřít v osmapadesáti je hrozné. Měl toho ještě tolik před sebou,“ zavzlykala žena, která se před chvílí obrátila na lékaře s dotazem na manželovy životní funkce.

Sehnula se a pohládila pacienta po tváři: „Byl hodný a vzdělaný, jen málo lidí mělo tolik znalostí jako on. Víte, pane doktore, vystudoval historii a poté ještě psychologii, ale rozhled měl o všem, sportem počínaje a hudbou konče, přece není možné, aby to všechno někam zmizelo. Co jen přečetl knih, kde všude byl, přednášel na tolika univerzitách, domluví se, vlastně domluvil se, několika jazyky...“

Zavravorala a málem upadla.

Před třemi dny odlétali z pražského Letiště Václava Havla, přestupovali v Amsterdamu, pak ještě v New Yorku, a v Los Angeles přistáli sotva před třemi hodinami. Lepší letecké spojení se narychlo sehnat nepodařilo.

Ubytování měli skromné, zajistili si ho přes internet v malém hotelu Reymar Tropicana nedaleko letiště.

Taxikář je tam z letiště přepravil rychle, jeli pouhých třicet minut a to mikrobusem nijak nevyšel rychlostí.

Vyřídili na recepci formality, zavazadla odnesli do pokojů, opláchli se a za chvíli se už znovu usazovali v mikrobuse, který na ně zatím počkal před hotelem.

Vyrazili v tichosti, nikomu nebylo do řeči, taxikář se ptal na Prahu a pokoušel se dokonce chvíli žertovat, ale když mu řekli, že se stalo neštěstí, že jejich manžel a otec byl nalezen ve zdejším hotelovém bazénu bez známek života a že přicestovali překotně a bez přípravy, vyjádřil jim soustrast a zmlkl.

„Mrtvý ale není,“ dodala manželka Karla Fialy s nadějí v hlase, když se taxikář zatvářil jako na pohřbu, „podařilo se ho oživit, a proto spěcháme do nemocnice, abychom byli u něj.“

„Tak snad bude nakonec v pořádku, držím palce,“ pokýval hlavou.

„Snad, doufám.“

To ještě měla naděje, že všechno skončí dobře.

Sice ji po telefonu upozornili, že manželův stav je kritický, ale Karel byl tvrdá náture, nikdy o své zdraví při-

liš nedbal a měl doslova sebevražedné stravovací návyky, a přece byl pořád plný elánu a síly.

Zdál se neunavitelný, stíhal toho mnohonásobně víc než ostatní a představa, že by zrovna on mohl ležet na smrtelné posteli...

Ted', když ho viděla a pohladila po tváři, ji zasáhla nevídaná slabost. Nikdy dříve si ho nedokázala představit takto bezmocného.

Synové, stojící za jejími zády, ji láskyplně zachytili.

Jako psycholožka byla přesvědčena, že jí se nic podobného stát nemůže. Vedla soukromou praxi v Berouně a myslela, že dokáže ustát jakoukoli situaci, vždyť denně byla konfrontována s takovou spoustou lidských problémů a osudů, že se považovala za zcela imunní vůči všem vnějším psychologickým vlivům působícím na její vnitřní vyrovnanost.

A že jich každý den bylo!

Jenomže Karel, který tu teď ležel před ní, nebyl žádným vnějším psychologickým vlivem. Za třicet let jejich soužití jím byla zcela prorostlá, stal se její nedílnou součástí a ona, jak doufala, se stala zase součástí jeho osobnosti.

Domnívala se, že když se dotkne jeho tváře, sáhne si na smrt, ale opak byl pravdou. Pod několikadenním strništěm vousů ucítila teplo a život.

Byla tam kdesi uvnitř společně s ním, po desetiletích společného života splynuly jejich osobnosti v jednu jedinou, jestli umírá on, ona tam vevnitř umírá společně s ním. Ví lékař, že pokud nechá Karla umřít, zabije společně s ním i ji?

Ne, nevěřila, že před sebou vidí jen prázdnou schránku, odumírajícího živočicha, shluk buněk, z něhož už se vytratilo vědomí.

Její zavravorání bylo vlastně jen vnějším projevem neklidu a úleku.

Lékař se jí před chvilkou snažil vnutit myšlenku, že její muž už je mrtvý. Byla to ale jenom slova, opravdové myš-

lení v jeho slovech nebylo. Nemohlo být. Nebo nemocnice potřebuje Karlovy orgány a hraje s ní nějakou šílenou hru...

Zhluboka se nadechla a znovu nabyla alespoň trochu vnitřní síly: „Promiňte, pane doktore, to je jenom únava z cesty a z nevyspání. Jak jsem si ověřila, manžel má velmi kvalitní pojištění...“

„Jistě,“ přitakal, „také dostává tu nejlepší možnou péči. Ale jak jsem říkal, je mi líto, medicína neumí oživit mozek, který...“

„... já vím, jsem doktorkou psychologie a dva z mých synů jsou lékaři, třetí bude na medicíně promovat, jen Vojta, to je tenhle blondák, je historik. Takže jsme tady tak trochu jako lékařské konzilium, a budeme se muset rozhodnout, co dál, nebojte, já vím, nechceme vám nic komplikovat, ale víte, potřebujeme se ujasnit pár věcí...“

„Samozřejmě, nechám vás o samotě, lékařský pokoj mám hned vedle, jak budete rozhodnutí, přijďte pro mne. Počkám tam na vás. A dovolte, abych pochválil vaši angličtinu.“

Přikývla: „Karel, myslím mého muže, co tady leží, nedal jinak, všichni jsme se museli učit, občas nás brávil na zahraniční konference a symposia, kluky bral tu a tam i na své přednášky, s kterými jezdil po světě, po nejruznějších univerzitách, i tady v L. A. teď přednášel na univerzitě, jeho vášní byla experimentální psychologie a reinkarnační hypnóza, byl v tom jednička, a přestože do něj spousta vědců šila ze všech stran, měl tisíce nadšených příznivců, buddhisté mu dokonce dali nějaké jejich oslavné jméno, jako by byl převtělením kteréhosi jejich guru, nebo jak se ti jejich svatí nazývají, aspoň tak mi to povídal. Nechápu, jak se zrovna on ocitnul kdesi nad rámem pod vodou v bazénu. Nevíte, jak dlouho byl bez kyslíku, než ho našli?“

„To neví nikdo, vytáhli jej ve čtvrt na pět, oživovali ho pak dobrých čtyřicet minut, ale domnívám se, že pod vodou

byl určitě několik minut, možná i desítky minut, ale to spekuluji. Více vám řeknou na policii.“

„Zajdeme tam, samozřejmě. Ale nejdříve jsme utíkali sem.“

„To je pochopitelné,“ pousmál se. „Tak já jdu, a až budete mít jasno, zastavte se.“

„Počkejte,“ zadržela ho. „Víte, co je zajímavé? Karel vždycky říkal, že voda je jeho osud. Že až jednou umře, bude v tom hrát voda zásadní roli. Že ve vodě má vždycky strach, na suchu je v bezpečí. Smála jsem se tomu, ale teď nevím, co říct. Jako by to věděl...“

„Ale člověk přece nemůže předpovědět svoji smrt, pokud jí samozřejmě nechce docílit vlastním přičiněním, a to údajně není tento případ, tedy případ vašeho manžela,“ zakroutil hlavou.

Sáhla do kabelky a vytáhla knížku. „Tu máte, a nebojte se, je to anglický překlad. V češtině bych vám ji nenabídla. Chci, ať víte, co byl Karel zač a čím se zabýval.“

Vzal si knihu, přečetl název *Tajemství lidského bytí a myšlení*, pokýval hlavou a pousmál se: „Moc zajímavé téma. Přečtu si ji s radostí. Moc vám děkuji.“

Vrátil se do svého lékařského pokoje, knížku vsunul mezi ostatní knihy na polici a položil se na gauč. Číst ji patrně nebudu, pomyslel si. Nejhorší je, když si lékař k pacientovi vytvoří osobnější vztah, třeba jen přes jeho myšlenky uvedené v knize. Lékař potřebuje mít od pacienta odstup, anonymita totiž nezatěžuje mozek zbytečnými úvahami a ty o možných alternativách léčby pak mohou být zcela originální bez vazby na to či ono.

Na druhé straně tihle zahraniční pacienti představovali téměř vždy nějaký problém.

A protože zdejší nemocnice byla vyhlášená, končili ti movitější zpravidla právě tady. A jako přes kopírák se jejich příbuzní chovali stejně, ať už byli z Asie, či Evropy – nechtěli si při závažných stavech pacientů připustit, že zrovna

jejich příbuzný je na tom opravdu zle. Jenomže když je stav opravdu závažný, za žádné peníze, za žádné medaile, ceny či vyznamenání si zdraví koupit nejde.

Jakmile pacient překročí určitou hranici, odkud není návratu, pak jsou jakákoli slova zbytečná, stejně jako jakákoli suma peněz. Nepomůže ani všechno bohatství světa, nepomůže, kým a čím kdo byl, čím disponoval a vládl, jakou měl moc... Příroda měří všem stejně, bezdomovcům i miliardářům, idiotům i vědcům, pojem majetek nezná a nezbývá se jím.

Zdá se, že v tomto případě budou Češi, co sem dorazili narychlo přes oceán, racionálnější, pomyslel si.

Dva lékaři a jeden skoro lékař jistě manželku pacienta přesvědčí, že jeho udržování při životě postrádá smysl.

Ten člověk je mrtvý, třebaže mu funguje tělo. A jestli je univerzitní profesor, sám by jistě s podobným závěrem souhlasil. Bohužel se nemůže vyjádřit, protože z něj zůstala jen bezduchá hmota. Je jako auto, kterému se definitivně zadřel motor. Zvenčí by člověk mohl říci, že je to skvělý a na první pohled bezvadný vůz. Ale je to jen tvar, je to jen hmota bez toho, co ji dělá provozuschopným autem.

Člověk bez mozku představuje analogicky to samé. Jen tvar a hmotu bez toho, co jej dělá člověkem.

Psycholožka, povzdechl si nahlas a představil si tvář ženy, s kterou před chvílí hovořil.

Neměl psychology rád, považoval je víc za šarlatány než za skutečné odborníky, naopak psychiatrů si velmi vážil, ti pracovali na základě racionální analytiky, používali jednoznačných lékařských postupů, kdežto psychologové pracovali s emocemi, a jestliže deset psychiatrů bylo schopno stanovit u pacienta jednu jedinou diagnózu a shodnout se na ní, pak deset psychologů u stejného pacienta dospělo k dvaceti různým diagnózám.

A teď je čas, abych promluvil já sám.

Dosud šlo jen o chronologický soupis toho, co se dělo před tím, než jsem skončil na JIPce v nemocnici v Los Angeles.

Část z toho jsou mé vlastní vzpomínky, část jsem se dozvěděl od své ženy a od svých synů.

Ano, já jsem Karel Fiala, který ležel na posteli, nebyl schopen jediného pohybu, dokonce ani jediného náznaku, že je pořád tady, že vnímá a že není mrtvý, jak se mohlo zdát.

Mozek mi nesloužil tak jako dříve, ale přesto jsem neztratil schopnost vnímat a přemýšlet.

Přešla mne opatrnost a nedůvěra, měl jsem rozšířené schopnosti vnímání, ale bohužel nebylo cesty, kterou bych o tom mohl dát vědět svým blízkým a doktorům.

Mysleli si, že jsem mrtvý, tedy až na mé tělo, že už jsem spadl do propasti, že moje rozervaná duše nic necítí, a jediné, co pro mne ještě mohou udělat, je obstarat mi dobrý a důstojný pohřeb.

Jenomže já jsem nepřišel o uvážlivého ducha, nezažíval jsem ani nějaký posttraumatický syndrom, naopak, stál jsem u zdroje očisty, u zázraku nejživotnější krásy, a s opatrností a nedůvěrou uvažoval, jak z té zapeklité situace ven.

Měl jsem podivný pocit empatie a soucitu se vším živým, ale vnímal jsem zároveň pokoru a nekončící ohromující zážitek jednoty s celým vesmírem.

Tento zážitek mi připadal hřejivý a léčivý, ale na mé tělo neměl ve skutečnosti žádný dopad.

Nenacházel jsem se ani mezi živými, ani mezi mrtvými, ale byl jsem tu, vnímal jsem sám sebe, ale časová osa někam zmizela.

Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientoval v bezčasovosti.

Bez vnímání času se zhroutila omezenost mého bytí, vlastně zmizel i prostor, byla tu jen moje očištěná duše, nic kromě ní neexistovalo, a lidé kolem mne, i kulisy, ve kte-

rých se pohybovali, to vše nebylo ničím jiným než elementární existencí, která vycházela z vůle mé duše.

Všechno bylo uvnitř ní, bylo to všude, cokoli jsem si dokázal představit, to se hned uskutečňovalo. Dokonalé nic a dokonalé všechno, veškerá očekávání byla ihned splněna v jakési nepopsatelné jednotě a lásce bez strachu či nenávisti, tyto termíny vlastně zcela pozbyly svého významu.

Mystická zkušenost, pomyslel jsem si, snad bude pro mne léčivá.

Mám rozšířenou schopnost vědomí, uvědomil jsem si konečně, vždyť do podobných stavů jsem po mnoho let sám uváděl své pacienty jak hypnózou, tak holotropním dýcháním či pomocí psychofarmak, vždy podle situace, potřeb a možností.

Jak dobře jsem ten rituál přechodu z vědomí do nevědomých sfér lidské duše znal!

A teď...

Teď jsem byl sám sobě zaříkávčem i šamanem.

Sestřička mi načechrala a upravila polštář pod hlavou.

Ach, můj Bože, pomyslel jsem si a současně si uvědomil, jak je můj stav ohromujícím způsobem bezbřehý.

Vnímal jsem celý vesmír, a přitom mi neunikalo ani nic z toho, co se dělo v bezprostřední blízkosti mého dosavadního těla.

Sledoval jsem, jak nemocniční chodbou kráčí moje milovaná žena, ale to spojení slov najednou působilo nepřístojně.

Lépe řečeno, pozoroval jsem, jak nemocniční chodbou kráčí moje žena a moji čtyři synové. Měl jsem ještě dceru, ale ta právě rodila doma v Praze a nemohla cestovat do USA s nimi. Holčička přišla na svět před pár minutami a dostala jméno Marie – trochu starosvětské, ale znovu přicházející do módy.

Jak jsem to mohl vědět, když jsem ležel na nemocničním pokoji a dýchal za mne přístroj a krev mi v těle rozháněl také přístroj a z malé trubičky mi přímo do žaludku kapala tekutá strava?

Zní to nabubřele, ale přece jen je to pravda – věděl jsem prostě všechno, ale ztratil jsem schopnost soudit.

Neměl jsem oči ani uši, a přece jsem všechno viděl a všechno slyšel.

Postrádal jsem jen běžné emoce. Proto mi slovo milovaná ve spojení s mojí ženou přišlo nepatřičné, nadbytečné a nicneříkající.

Nicméně svoji rodinu jsem viděl rád (i to je v jistém smyslu emoce, ale jinak svůj pocit označit neumím).

Znamenalo to, že si mne mí blízcí váží a že kvůli mně vážili cestu do Los Angeles. A taky to znamenalo, že jakési emoce ve mně přece jenom v omezené míře zůstaly.

Co se mi stalo?

A není ta otázka zbytečná?

Neměl jsem ve svých myšlenkách úplně jasno.

Vždyť najednou bylo úplně jedno, komu jsem co slíbil, kde napíšu pro koho jaký článek, kdy ho dodám, kam přijdu nebo nepřijdu na přednášku, zda mám zajištěno ubytování, čím poletím nebo pojedu, s kým tam budu, jestli mi studenti zatleskají, nebo se do mě pustí s kritickými připomínkami... Také bylo zcela jedno, jestli mám zapláceno pojištění, jestli jsem někde nezašantročil nějakou složenku, jestli mám uhrazeny daně a jestli vyhrál Ligu mistrů nebo mistrovství světa ten či onen tým.

Tohle byly pomíjivé nicotnosti, o kterých nestálo za to uvažovat, protože neměly na můj současný stav žádný dopad.

Cítil jsem se uvolněně a volnost jsem si užíval.

Moje rodina došla až do mého nemocničního pokoje a já jsem slyšel nejenom každé jejich slovo, ale vnímal jsem i všechny jejich myšlenky...

Manželka byla zdrcená, ale pořád věřila, že se z toho dostanu.

Oba nejstarší synové truchlili, jako lékařům jim bylo jasné, že mozek už mi žádný lék nebo žádná operace nerozhodí, jen vlastně přemýšleli o způsobu, jakým to šetrně sdělit matce, tedy mé ženě.

Mladší syn, medik, si nebyl jistý. Měl v hlavě spoustu protichůdných myšlenek. Na jedné straně díky studiu medicíny uvažoval racionálně a dospíval k závěru, že nemám možnost návratu mezi zdravé lidi, na druhé straně věřil na zázrak, že se něco stane, že mne nějaký lék či lékař přece jenom vrátí zpět, že se moje mozkové buňky probudí k životu...

Poslední syn – Vojta – měl jasno.

Jako jediný si byl jist tím, že se uzdravím.

Vycházel z jednoduché úvahy – znal mě jako člověka, který si nakonec vždycky se vším poradil, který si pokaždé věděl rady, jak se dostat z ošemetné situace, a bude si vědět rady i nyní.

Zase jsem ucítil slaboučký nával emocí, kterými jsem už vlastně neměl vůbec disponovat. Můj zlatý Vojta.

Jak jen mi důvěřoval a jak jen mi tím projevoval svoji oddanost a lásku.

Nebylo potřeba žádných slov, věděl jsem, že právě on nedovolí, aby se mne stávající svět zbavil, on mě v něm potřeboval mít, on toužil, abych zůstal jeho součástí, on měl vůli prosadit svoji touhu, a nic na tom neměnil fakt, že smrtí se člověk ze světa neodebere někam do ztracena, pořád v něm zůstává jako jeho nedílná součást, jen v jiných formách, podobách a skupenstvích...

Ach, jak jen mi bylo krásně a lehko.

Neměl jsem žádnou starost, všechny zůstaly za mnou, i to, co se mi zdálo ještě před pár dny mimořádně důležité, teď bylo zcela nepodstatné.

Jako by mé nynější bytí získalo nový rozměr – bylo to bytí samo o sobě, bez vazby na jakoukoli činnost.

Moje já ztratilo tendence vykonávat usilovně práci, ztratilo jakékoli sklony ke kariéře, k úspěchu, k bohatství či k moci. Vnímání bylo relativistické – děla se spousta věcí, ale děla se mimo mne, ty věci a události zdánlivě neměly vliv na mne a já jsem neměl vliv na ně, přestože jsem je sám produkoval.

Ten stav mi vzdáleně připomínal situaci, jako když pozorujete v kině film – víte, že v něm nic neovlivníte, a ať se děje co se děje, můžete jenom pozorovat, ale protože obrazy a zvuky jsou všude kolem vás, jste jeho přímou součástí.

Tu situaci, kterou jsem zažíval, nelze popsat slovy – neboť k tomu všemu jste nejenom producentem filmu, o němž hovořím, ale i jeho scenáristou, režisérem, jste každým hercem a každým objektem, jste i hudbou a jste také energií, která promítá obrazy na plátno...

„Musíme dospět k rozhodnutí,“ řekl nejstarší syn. „Promiň, mami, ale myslím, že bychom tátů neměli nechat dál trápit. Nezaslouží si to.“

Trápit? pomyslel jsem si. Proč si myslí, že se trápím? Asi to myslí dobře, ale já si svůj současný stav užívám!

„Měli bychom pozvat nějakého špičkového odborníka na léčení těchto stavů. Táta se vždycky ze všeho dokázal dostat. Když mu někdo třeba jen...“, namítla má žena nesměle.

„Mami, je mi to taky strašně líto,“ pronesl druhý z mých synů lékařů, „podívej.“

Začal listovat hromádkou papírů s grafy, kterým vůbec nerozuměla, ale vypadaly důležitě a věrohodně.

„A co jako?“ zeptala se.

„Mami, tátův mozek skoro čtyři dny nežije. Ten stav je nevratný. Můžeme si namlouvat, co chceme, ale udržovat tátů v tomhle stavu nemá smysl. Může se takhle pod pří-

stroji trápit týdny, měsíce, možná i roky. Uvězněný sám v sobě. Bez možnosti říct nám dost, už mne konečně nechte umřít.“

„Jak uvězněný?“ optal se Vojta nesouhlasně. „Jestli jeho mozek odumřel, tak jak uvězněný sám v sobě? Pokud opravdu umřel, nemůže cítit nic a nemůže se tak ani trápit nebo cítit uvězněný...“

„Nekomplikuj to, Vojto,“ položil mu na rameno ruku nejstarší syn, „to se jen tak říká. Filozoficky si to můžeš vyložit tak, že duše už v těle není a nikdy nebude, a to, co zůstalo, je sice funkční tělesná schránka, ale její existence je pouze biologická, nikoli rozumová, jak správně řekl před chvílí táťv americký doktor.“

„Pak je tátovi úplně jedno, jestli jej necháme žít pod přístroji, nebo přístroje necháme odpojit. Já bych rozhodně nespěchal. Co kdyby se něco zvirtlo a táta se začal probírat?“ nechtěl se dát Vojta přemluvit.

„Jsem sice ještě nedostudovaný, ale také bych doporučil nespěchat,“ pokrčil rameny čtvrtý z mých synů. „Na přednášce z medicínské etiky jsme o problematice volby mezi životem a smrtí a o podobných situacích diskutovali a neexistuje jednoznačný postup, na kterém by se lékaři shodli.“

„Ale my se shodnout musíme, a to jednohlasně,“ řekla potichu manželka.

Měl jsem na ní rád její uvážlivost a bystrý rozum, ostatně u psychologa lze tyto atributy očekávat.

Rozuměl jsem dobře tomu, proč chtěla jednohlasnost. Kdyby byl jeden z přítomných nesouhlasil a byl přehlasován, mohlo to mít pro budoucnost mé rodiny nedozírné následky. Klidně by mohl nařknout ostatní při jakékoli sporné věci z toho, že mne nechali zabít. Ne umřít, ale že mne zabili, a nic by na tom neměnil fakt, že bez přístrojů bych asi dlouho nepřežil.

Co mne fascinovalo – jejich rozhodnutí mi vlastně bylo jedno.

Pozoroval jsem jejich debatu, a přestože byla o mně, jako by se mne netýkala.

Byl jsem jen nestranný pozorovatel a do jisté míry nezáúčastněný, ačkoli šlo o moji pokrevní rodinu.

I na své tělo jsem se díval jen jako na prázdnou schránku, která mi osmapadesát let dobře a spolehlivě sloužila, ale poté, co jsem dostal šílený nápad jít si se Sofií nad ránem zaplavat do hotelového bazénu, a v něm jsem zřejmě utrpěl malou mozkovou příhodu a uvízl na několik minut pod hladinou, pro mne ztratilo význam pít se po podrobnostech.

Proč mi nepomohla nebo kde vlastně byla, to jsem neřešil.

Vrátit čas jsem nedokázal, tak proč se tím zabývat?

Se smrtí mělo přijít jedno velké věčné nic, ale já jsem kupodivu nepřestal myslet a vnímat, naopak, vnímal jsem rozšířeným způsobem, a jestli mne lidé ještě před pár dny považovali za vzdělance a na moje přednášky přicházely davy lidí, pak jsem toho nyní věděl nekonečně více, v zásadě mi přišlo až úsměvné, jak jsem se v životě nadřel při studiu, a jak bezpracně jsem teď přišel k mnohem vyššímu stupni vědění a poznání.

Znovu jsem si uvědomil, že znalost definic, která je v mnohých školách všech stupňů urputně požadována, není vědění, vědění přichází až s porozuměním.

Na co jsem pomyslel, to mi bylo jasné, na co jsem se v duchu zeptal, na to jsem si hned dokázal odpovědět.

Až na jednu věc – budoucnost mi zůstala zahalena tajemstvím, možná i proto jsem svoji ženu a své děti s velkým zájmem poslouchal a očekával výsledek jejich debaty, protože ten předznamenával moji budoucnost.

A to i přesto, že všechno se dělo jakoby ze mne a skrze mne.

Kdybych za ně měl rozhodnout výhradně já, tak setrvání na přístrojích i jejich odpojení mi přišlo nastejno.

Jediné, co jsem nechtěl, a to mne samotného překvapovalo – nechtělo se mi vracet zpátky do té schránky dole na posteli, do toho těla, ve kterém jsem strávil osmapadesát let.

Nechtělo se mi znovu zabřednout do stavu omezeného vnímání, kterým jsou živé bytosti včetně lidí bůhvíproč poznamenány.

Pochopil jsem, že má duše je stará tisíce a miliony let a stejně staré jsou duše všech lidí, s kterými se ve svém pozemském bytí setkáváme.

Jen jejich těla se pořád dokola rodí, rostou, chátrají a odumírají. Duše nikdy neumírá, je celkem i částí všeho toho, co označujeme slovem svět.

A tělo? Jakou roli právě ono hraje v tom všem, o čem vyprávím?

Tělo je podivný nástroj. Produkuje řadu věcí, které nemáme rádi a kterých se štítíme, od myšlenek až po exkrementy.

A přece právě ono jako by bylo pokladnicí duševních prožitků.

Proč? Protože právě tělo a jeho uspořádání nám umožňuje zažívat emoce. To duše bez těla sama, bůhví proč, nedokáže. Nebo jsem k tomu poznání zatím jenom nedospěl, protože jsem ve skutečnosti ještě opravdu neumřel?

Jak vidno, i když lékaři nechali moji opotřebovanou schránku v provozu na nemocniční posteli, nijak mne v myšlení mimo mozek neomezovala, takže dilema ‚odpojit, či neodpojit‘ se mne v nynější osvobozené formě existence nijak nedotýkalo.

Mé myšlenky se točily spíše kolem samých základů existence.

„Už se dohadujeme hodinu,“ povzdechl nejstarší syn. „Myslím, že argumenty pro odpojení jasně převažují. Mozková smrt je diagnosticky, medicínsky i právně akceptová-

na jako synonymum pro smrt jedince. Zkusme ještě jednou hlasovat, co tedy s tátou provést. Kdo jste pro odpojení od přístrojů, zvedněte ruku.“

Zavládlo dusné ticho a tři ruce se zvedly nahoru, po chvílce se zvedla i čtvrtá.

„Mami, to nemyslíš vážně,“ zakroutil hlavou Vojta, „oni jsou doktoři, jejich rozhodnutí se dá pochopit, ale ty jsi psycholožka, neměla bys věřit jen jejich schematickým medicínským postupům. Přece existuje přesah, něco, co nás a naše pozemské bytí, jak říkával táta, obludně přesahuje, a člověk to nemůže svojí omezenou myslí pochopit. Proto přece tak vehementně obhajoval reinkarnační terapie, proto tvrdil, že svět je zařízen tak, že z člověka se stává formou převtělování postupně to, proti čemu zpočátku nejvíc bojoval. Už jako dětem nám vyprávěl, že člověk sám sebe zotročuje tím, jak se snaží skrývat před ostatními své emoce a pudy, a že naše paměť sahá hluboko do minulosti, do počátku lidského bytí, a že ta paměť se přenáší z člověka na člověka, jen si ji neumíme vybavit, a on se o to reinkarnační terapií pokoušel, protože věřil, že v pochopení dlouhodobé paměti ukryté v nevědomí se skrývá to pravé vědění. Vidíš, mluvím teď stejně jako on. Co tím chci říct – i když vím, že se mi vysmějete: napadlo mě, že by přes tátovu dlouhodobou paměť bylo možné docílit toho, že se v ní najde cestička do současnosti, že možná jeho mozek ztratil schopnost myšlení, ale zůstala v něm ta dlouhodobá paměť přesahující jeden lidský život, přes kterou se dá k tátovi dostat, myslím tím k jeho mentálním schopnostem...“

„Brácho,“ pronesl nejstarší syn, „vím, jak moc tátu miluješ a jak rád by ses s ním znovu setkal a mohl si s ním vyprávět. Všichni bychom si to přáli. Je mi hrozně líto, ale prostě to není možné. Táta vypadá, jako když jen spí, ale on je v zásadě po smrti...“

„Jen v zásadě,“ ohradil se Vojta, „a já vás prosím, abyste nenaléhali. Chápu, že všichni jste pro to, aby lékaři tátu odpojili. Beru vás vážně, ale nesouhlasím a není nic, čím byste mě donutili s něčím takovým souhlasit. Ale ať naši diskuzi nezablokují, mám pro vás návrh. Zůstanu tady v L. A. ještě tři měsíce s ním, a pokud se nedostaví alespoň malé zlepšení, zajistím, aby jej lékaři od přístrojů odpojili. Stačí, když mne k tomu zplnomocníte. Jestli tvrdíte, že táta stejně nic nevnímá, může vám to být jedno.“

„Ale, brácho, jen oddálíš nevyhnutelné, a pojišťovna stejně odmítne platit...“

„Nechejte tyto věci na mně,“ pozvedl Vojta ruce v jakémsi gestu prosby i odpuštění.

„Jestli tu zůstane Vojta, zůstanu taky.“

„Raději bych zůstal sám, mami,“ řekl Vojta upřímně. „Nemyslím to zle, ne že bys mi tu vadila a překážela, ale mám nápad a bude lepší, když na to, co mám na mysli, budeme s tátou sami.“

Jen co se ozvalo zafukání na dveře lékařského pokoje a rodina Karla Fialy po výzvě „dále“ vešla dovnitř, bylo z pohledů ženy a jejích synů americkému lékaři okamžitě jasné, k jakému verdiktu dospěli.

Matko boží, pomyslel si, další vegetativní stav, do kterého nebohého pacienta uvrhnou jeho blízcí v bláhové naději, že se někdy v budoucnu třeba na chvílku probere. A to tvrdili, že jsou lékaři.

„Na tři měsíce?“ podivil se, když mu vysvětlili časové omezení, na kterém se shodli.

„Omlouváme se,“ pronesl nejstarší pacientův syn sklesle, „ale jeden z mých bratrů se domnívá, že by mohl umět tátovi pomoci, a naše medicínské argumenty nebere v potaz.“

Lékař se zadíval na Vojtu a upřímně řekl: „Je to zbytečné protahování nevyhnutelného. Ale pokud myslíte, mladý muži, že..., že prostě dojde ke změně stavu vašeho otce, mohu vás ubezpečit, že se to nestane. Už vůbec ne za tři měsíce. A protože stav vašeho otce je jednoznačně a prokazatelně bezvýchodný, obávám se, že pojišťovna na tuto skutečnost bude brát zřetel a odmítne další úhrady bezpředmětného léčení.“

„Táta má nejdražší pojistku, jakou bylo možné pořídit,“ namítl Vojta.

„Ano, ale pojistka zpravidla kryje léčbu pacienta, u něhož je alespoň minimální šance na vyléčení nebo alespoň zlepšení dosavadního stavu. A já nic takového nemohu v lékařské zprávě uvést. Progres je jen zbožným přáním a nemá nic společného s...“

„Lze použít orgány osmapadesátiletého muže k transplantaci?“ zeptal se bez zřejmé souvislosti Vojta.

„Pokud je jinak zdrav,“ pokrčil rameny americký doktor, „myslíte tím...“

„... ano, myslím tím, že by táta proti tomu nic neměl, a myslím, že ani máma a moji bratři.“

Rozpoutala se krátká debata, jejímž výsledkem bylo konstatování, že pokud se pacientův stav za tři měsíce ani trochu nezmění k lepšímu, bude odpojen od přístrojů a některé jeho orgány bude možno použít k transplantaci.

„V takovém případě najdeme s pojišťovnou společnou řeč,“ ubezpečoval americký doktor.

„Ale chci mít k tátovi po ty tři měsíce neomezený přístup, vlastně chci mít na tomhle pokoji pro sebe jednu postel.“

„Vždyť se sem nevejde,“ spráskl doktor ruce, „a tohle mi ředitel nemocnice rozhodně nedovolí!“

„Tak mu řekněte o potenciálních otcových orgánech, určitě změní názor.“

Bylo zvláštní pozorovat, jak se se mnou má žena a mí synové loučili.

Ona plakala, chlapci se chovali jako chlapi a neuronili ani slzu. I tak jsem cítil jejich velké pohnutí.

Byli jsme vždy harmonickou rodinou, a když někdo opouští vyvážený celek, ostatní vědí, že harmonie bude minimálně na čas ztracena nebo omezena.

Každý z nich mne pohladil po vlasech a několika slovy vyjádřil dík za to, čím jsem je v životě obdaroval. Mysleli tím především lásku a přátelství, na nějaké hmotné statky se v takových chvílích nemyslí, ty ztrácí na významu. Jsou pomíjivé a nedůležité a oni to v tuto chvíli věděli.

Rodina odletěla do Prahy hned následující den, až na Vojtu, který zůstal v L. A. se mnou.

Přicházel každý den a každý den si se mnou povídal. Na posteli, kterou mu na můj pokoj přinesli, přespával jen občas.

Ani po měsíci se ovšem stav mého těla neměnil.

Vojtu jsem vnímal, slyšel jsem každé jeho slovo, dokonce jsem se uměl vcítit do jeho mysli, ale své tělo jsem neovládal, celý jeho řídicí systém byl mimo funkci.

„Vegetativní stav,“ opakoval před Vojtou nekompromisně lékař, na jehož oddělení jsem ležel, a když byl jen se svými kolegy, říkal to trochu jinak: „Zelenina. Nic než zelenina.“

Vojta se cítil jako parazit cizopasící prostřednictvím mne na zdravotním pojištění, ale naději na mé vyléčení neztrácel. Byl ještě velmi mladý a mládí dá více na city a intuici než na rozumové soudy.

Věřil, že jiskřička naděje na zlepšení mého stavu ještě pořád doutná.

A to mne ohromně posilovalo.

I já jsem díky němu dospěl k přesvědčení, že s tím nefunkčním tělem se to dá nějak do pořádku, i když sám jsem pro to neuměl udělat nic. Už jsem nebyl člověk, ale jen myšlenka, osvobozené vědomí, nemateriální energie...

Nezůstával u mne po celé dny, vždy šlo jen o pár hodin denně, ostatní čas věnoval četbě mých knih.

Doufal, že někde tam, uprostřed mých myšlenek, najde klíč k tomu, jak mi pomoci.

A právě po zmíněném měsíci dostal nad jednou mou knihou nápad, který mu v podvědomí rezonoval už od chvíle, kdy odmítl odpojení mého těla od přístrojů.

Kniha se jmenovala *Pět dnů v Tibetu* a popisovala moji cestu za ortodoxními buddhisty do kláštera vysoko v horách.

Šlo o krátkou expedici, kdy jsem se snažil osobně poznat mnichy a získat si jejich přízeň a také nalézt svoji důvěru v ně, protože jako vědec jsem byl velmi opatrný, než jsem se odhodlal k nějakým jednoznačným soudům a tvrzením.

Nabídl mi ceremonii s posvátnou medicínou, kterou jsem rád podstoupil.

Ceremonie se skládala ze dvou částí – nejdříve šlo o společný poslech modliteb, které se pořád opakovaly, následně o hlubokou meditaci.

A právě o té meditaci jsem ve své knize psal.

Zažil jsem totiž v jejím průběhu to, čemu jsem se po celý svůj profesní a vědecký život věnoval – reinkarnaci.

Jenomže já jsem vyvolával archetypální vzpomínky a obrazy prostřednictvím hypnózy, kdežto v Tibetu mi za přítomnosti mnichů naskočily prastaré obrazy do mysli spontánní a vědomou cestou, nešlo o řízené otevírání podvědomí a nevědomí...

„To by mohl být klíč!“ řekl se Vojta rubem mé knihy do čela, „vždyť táta přednášel nejenom o hypnóze a reinkarnaci, ale i o autohypnóze a...“

Jako bych mu tím svým krátkým exkurzem do své minulosti napověděl.

„Jasně! Že mě to nenapadlo dřív! Reinkarnační terapie!“ zašeptal.

Konečně se mu to, co jej v podvědomí napadlo už dříve, posunulo do vědomí, a najednou věděl přesně, co musí udělat. Byl od té chvíle, kdy se rozhodl uskutečnit se mnou, vlastně s mým tělem, reinkarnační terapii, jako na trní.

Pečlivě se připravoval, pročítal a studoval mé odborné poznámky, vštěpoval si do paměti, co je třeba udělat a čeho je nutné se vyvarovat, aby reinkarnační terapie proběhla úspěšně.

Byl si vědom faktu, že můj stav je natolik vážný, že mé vědomí je definitivně ztraceno. Alespoň tak to tvrdili lékaři.

Jak provést reinkarnační terapii, když pacient nereaguje, když je jeho mozek vyřazen z činnosti? Vždyť vše, co s reinkarnační terapií souvisí, se odehrává v hlavě, v mozku... Nebo ne?

„Musí tam někde uvnitř tátovy hlavy existovat ještě alespoň trochu něčeho, co...“, vysvětloval bratrovi, s kterým telefonicky konzultoval své rozhodnutí provést se mnou to, co jsem já sám prováděl s jinými lidmi po dlouhá léta.

Můj starší syn, už praktikující lékař před atestací, neskrýval přesvědčení, že Vojta mne jenom zbytečně trápí.

„Není tam nic, brácho, vůbec nic. Vážím si tvé snahy tatku zachránit, ale už je na to opravdu pozdě, kdyby ho z vody vylovili o něco dříve, snad by naděje byla, ale jeho mozek je definitivně ztracený. Měl by ses na to vykašlat, jen ztrácíš čas a plýtváš penězi.“

„Musím to zkusit, musím“, nedal se oblomit Vojta. „Táta vždycky bojoval až do konce a kolikrát vyhrál úplně ztracené situace. Třeba se ani teď nechce dát, jenom potřebuje pomoci, a já mu pomoc dlužím. Pamatuješ, jak jel tehdy do Tibetu? Byl skeptický, ale chtěl si na místě ověřit, co buddhističtí mniši opravdu dovedou. Moc jim nevěřil, a pak se vrátil nadšený a napsal o tom knihu *Pět dnů v Tibetu*.“

„Pamatuju.“

„No a právě tam se poprvé dostal díky hluboké meditaci k spontánní reinkarnaci. Kolikrát o tom s nadšením mluvil!

Jeho mozek si tu cestu ze současné existence do těch minulých možná uložil do paměti, a i když teď vědomě nereaguje na nic, jeho paměť může být v pořádku. A jestli v pořádku je, třeba právě přes ni dokážeme nastartovat i vědomí...”

„Snad nechceš otce vysmýkat kamsi do Tibetu...?“

„Ne. Ale jenom tu cestu naaranžovat, třeba se nahodí a...”

„Brácho, lidský mozek není dětská skládačka, není to Lego či Merkur, takto jednoduše by to možná šlo v teoretické rovině, ale v praktické je to vyloučeno.“

„Dříve lidé také nevěřili, že je možné sestavit létací stroj. A kolik jich dnes lítá.“

„Ale tohle je něco úplně jiného! Mozek je tak složitý orgán, že dodnes jej dokážeme jen popsat, ale jeho skutečné podstatě nerozumíme.“

„Máš něco zásadního proti tomu, abych s tátou meditaci a reinkarnační terapii zkusil?“

„Nemám. Jenže bez jeho vědomé spolupráce nic takového není možné dotáhnout do úspěšného konce.“

„Vím. Pokusím se to obejít.“

„Jak?“

„Budu s ním mluvit, jako by při vědomí byl.“

„To ovšem nic nemění na tom, že tě nebude slyšet ani vnímat.“

„Uvidím.“

„Vojto, neblázni, uděláš ze sebe v nemocnici šaška. Budou mít z tebe akorát prdel. Nebo tě budou považovat za...”

„Možná jo. Ale co. Jdu do toho, už jsem se rozhodl, pokud nemáš nějaký zásadní argument proti.“

Spokojeně jsem své syny poslouchal.

Argument!

Kolikrát jen jsem jim opakoval, že pouze osel v životě trvá na svých názorech, člověk by měl umět naslouchat argumentům, a když je nějaký argument silnější než jiný, je třeba to respektovat a klidně změnit názor, aniž by člověk ztratil čest a sebeúctu.